

Referat fra møte i Kringkastingrådet 4.mars 2004

Møtet, som ble ledet av Kjellbjørg Lunde, ble avholdt i møterom 7/8 i Radiohuset, 4. etasje, og hadde følgende dagsorden:

Av Vetle Daler, referent
Publisert: 23/4-2004 15:18

0900 Avspilling

0930 Team Antonsen vurdert i en humorfaglig sammenheng.
Innledning ved representanter for programprosjektet

1100 Årsresultat og måloppfyllelse 2003.
Presentasjon ved kringkastingssjef John G. Bernander

1215 LUNSJ

1300 Programdrøfting (Team Antonsen og Walkabout)
Programdirektørens orienteringer
Kringkastingssjefen informerer
Eventuelt

Til stede fra rådet:

Hallgrim Berg
Thorbjørn Bratt
Roy Jacobsen
Randi Karlstrøm
Hanne-Grete Brommeland Larsen
Paul Leer-Salvesen
Kjellbjørg Lunde
Geir Mo
Kjellaug Nakkim
Nancy Porsanger
Magne Rommetveit
Anne Kathrine Slungård
Bård Vegar Solhjell
Henning Warloe (gjestende vara)

Forfall: Long Litt-Woon (vara Cathrine Sandnes også forfall)

Til stede fra NRK:

Kringkastingssjef John G. Bernander, kringkasterdirektør Kari Werner Øfsti, juridisk direktør Olav Nyhus, finans- og administrasjonsdirektør Tore Olaf Rimmereid, programsjef Tordis Aavatsmark, prosjektsjef Charlo Halvorsen, prosjektleder Hasse Lindmo, programleder Harald Eia, programleder Bård Tufte Johansen, prosjektleder Ivar Ragne Jenssen, programleder Ronny Kristoffersen, programleder Nils Henrik Wærstad

Til stede fra sekretariatet:

Rådssekretær Leif Stavik, referent Vetle Daler

Team Antonsen vurdert i en humorfaglig sammenheng

Underholdningssjef Tordis Aavatsmark åpnet møtet med å redegjøre for Underholdningsavdelingens arbeid. – Hvorfor genererer vi så mye støy og oppmerksomhet rundt det vi lager- særlig innen humor og satire? spurte hun. – Jeg er så heldig å være sjef for den mest profesjonelle avdelingen her i NRK. 120 medarbeidere jobber både med radio, nett og TV, sa hun, og fortsatte med å forklare hvordan avdelingen er organisert. – Vi er en allmennkringkaster i miniatyr. Vi opplyser, informerer og underholder. Sommeråpent, Herskapelig, Team Antonsen, Nitimen, Reiseradioen, Herreavdelingen, Borettslaget, «gullrekka» Beat for beat, Nytt på nytt og Først & sist, Hodejegerne, Melodi Grand Prix og Amanda er bare noen av produksjonene fra avdelingen. – Vi bidrar til at NRK er noe for alle, alltid. Men det er en utfordring å skulle lage programmer for aldersgruppen 8-80, sa Aavatsmark, og fortsatte: – Ingebrigt

Steen Jensen kan misunne oss stammekulturen. Vi er dessuten den avdelingen som i størst grad bidrar til at NRK er størst, sammen med nyheter og sport. For å være størst også i morgen, er humor viktig – fordi den når også et ungt publikum. Team Antonsen er den serien denne sesongen som har tatt flest unge seere. Vi skal ikke være redd for å få reaksjoner, da blir vi tannløse. Vi skal tørre – men med hjertelag. Utgrupper som har fått være med i studio har blitt godt tatt vare på og ikke uthengt på en ekkel eller utidig måte.

Prosjektredaktør Charlo Halvorsen fulgte opp. – Når man leser debatter i aviser og diskuterer med mer eller mindre ordentlige mennesker, har man et inntrykk av at vi har en gjennomtenkt tanke rundt alt vi gjør. Det er litt skuffende trist å kjenne virkeligheten bak det – vi er ikke alltid så bevisste som folk kanskje tror. Bård og Harald har et uttrykk som vi har dyrket i 10 år. De ville ha noen flere å leke med og endte opp med Atle Antonsen og Kristopher Schau. De har en felles plattform i forståelsen av det som er morsomt. Jobben deres består av 10-12 timers arbeidsdager, og hvorfor det treffer, er knapt noen gitt å svare på, annet enn at de jobber mye og fokuserer på det de er flinke til. Enkelt er det ikke – bare dager før premieren ble alt kastet om, og resultatet ble annerledes enn det vi hadde tenkt på forhånd.

– Det er ikke veldig originalt det dere gjør – de samme sjangrene går igjen på andre kanaler jorda rundt, sa Kjellbjørg Lunde. – Har dere bevisste tanker rundt humortrender? – Hadde vi hatt utenlandske forbilder, hadde vi nok lagd noe annet. Det er klart de har forbilder. Alle som jobber med humor er storforbrukere av humor selv. Man snapper opp ideer og humoristiske inntrykk. Men man kan ikke plassere Team Antonsen i en spesiell sjanger, svarte Charlo Halvorsen. – Få av oss har deltatt i diskusjonen om den «nye humoren».

– Da vi lagde Åpen post, hadde vi på mange måter David Letterman og Conan O'Brian som forbilder – den amerikanske talkshow-formen. Når det gjelder Team Antonsen har vi ingen forbilder, sa Harald Eia.

– I utgangspunktet er dette hylende morsomt. Dere har lykket i forhold til grupper dere har hatt på besøk – eldre, funksjonshemmede osv. Vi ler med dem, og ikke av. Men det er en hårfin balanse. Hva slags dilemmaer kommer man opp i?

– Det viktigste er å ikke vekke forstyrrende følelser hos seerne. De må se at utgruppene er med. Det er den ene delen av etikken. Den andre delen er den «ordentlige etikken» – er de virkelig med, eller framstiller vi det bare sånn? Vi prøver å få til begge deler, sa Harald.

– Det gjelder for eksempel i innslaget hvor vi spilte prostituerte – da samarbeidet vi faktisk med natthjemmet for prostituerte og hadde med oss en prostituert på opptak, supplerte Bård Tufte Johansen. – Noen tror at vi lager slike innslag for å få presse på forhånd, men det er feil – vi vil helst ikke ha presseoppslag på forhånd fordi det ødelegger gleden ved å vise innslaget når man vet om det på forhånd.

– Vi føler at det humorfaglige går hånd i hånd med etikken – går det over streken, så ler folk rett og slett ikke. Da dras skylappene ned, sa Harald. – Vi kjenner det fort når publikum ikke synes det er hyggelig. Da kutter vi det ut, og det har vi gjort ofte. – Publikum i salen gir oss dommen der og da, og det er en fordel. Vi har prøvd ting på publikum. Det blir en kvalitetssikring, sa Bård.

– Og så over til penisstuntet til Kristopher – dette var noe vi gjorde veldig tidlig, men hadde det liggende en stund, blant annet for å unngå nok et presseoppslag med penisvinkling. Vi var i tvil om vi skulle sladde eller ikke sladde, men fant ut at det ble styggere når vi sladda -da ble det mer pornofilm, sa Harald. – Vi vil at det skal være minst mulig grovt, fortsatte Bård. – Kan det være forstyrrende for latteren, vil vi ikke ha det med. Det hadde ikke vært noe problem å vise fire-fem peniser i hvert program, men det er ikke nakenhetsgreiene som er viktig, fastslo Harald.

– Dere har stått fram med personlige og private uttrykk i serien. Hvordan reflekterer dere rundt dette? ville Paul Leer-Salvesen vite. – Kjenner du folk bedre, ler du mer. Det blir en bonus når seerne føler at de blir kjent med oss, svarte Harald. – Det blir en plattform til å lage mye gøy på når karakterene er virkelige, sa Bård, og Harald fortsatte: – Istedenfor å «nullstille» hver gang, så kjenner folk oss og egenskapene våre. Vi leker litt med det. – Som komiker bruker man hele seg. Programmet er sjefen. Hvis det blir morsommere av at vi filmer hjemme hos meg, så filmer vi hjemme hos meg, sa Bård.

– Dette er jo et omdiskutert program, som er med på å rekruttere yngre seere. Går det et tydelig skille på et eller annet alderstrinn her? spurte Hallgrim Berg. – Jeg er enig i at programmet er fantasifullt og fullt av godt gjøgleri med mye selvironi og mange positive ting. Men det er en del ekle ting som å spytte på hverandre, sleike på en fot osv, som ikke er så veldig stas. Men mye er gjort med hjertelag. I motsetning til en del andre programmer er Team Antonsen ikke infame, de henger ikke ut enkelt personer og er ikke morsomme på andres bekostning. De vanærer heller ikke hellige symboler

eller driver forkledd politikk, noe som er lett å gjøre under dekke av humor og satire. Det er heller ikke mobbing, jeg synes det er morsomt med forsøkene på etterligning av dialekter. Jeg tror folk rundt i landet synes det er stas med den oppmerksomheten. Mye av Team Antonsen er intelligent og artig gjøgleri, men alt kan selvfølgelig ikke tilfredsstillende alle, sa han.

– Det går et tydelig aldersskille her, for det er stor forskjell i reaksjonene på forskjellige alderstrinn, mente Kjellaug Nakkim, som skjønte at Team Antonsen ikke vil ha medieoppslag på forhånd som ødelegger gleden ved å se sketsjene. – Jeg synes nå Kristopher var litt feig da han snudde seg så fort i sosiss-stuntet, fortsatte hun.
– Men når det er sagt, lurer jeg på filosofien som ligger bak det å bruke så mye mat i sketsjene. Er det egentlig morsomt med alt det klinet?

– Kristopher er jo kjent for dette med å leke med mat, væsker og sekreter. Og så er det jo en veldig visuell ting, svarte Bård. Harald fulgte opp: – For unge mennesker har faktisk mat også noe ekkelt ved seg, og det kan vi ikke forstå. Da får heller det mindretallet som føler seg støtt, bli det. Vi har forståelse for dem som har opplevd knapphet. Men vi har jo en ide bak, Vi smører oss ikke inn med leverpostei bare for å kline med mat. Vi liker å blande intelligente ting med dumme ting, slik at det blir barnslige ting og smarte ting om hverandre. Vi tror yngre mennesker ønsker dumheter innimellom. Dessuten hadde det jo blitt kjedelig å være intelligent i en hel halvtime.

Hanne-Grete Brommeland Larsen roste Tordis Aavatsmark og hennes stab.

– Det er flott at humorprogrammene er profesjonelle, og dere gjør mye bra. Men dere går også over streken. Jeg aksepterer at jeg ikke er i målgruppen, men det må likevel være en grense. Vi må forvente at det ikke blir primitivt. Den grensen har dere tråkket over når dere kliner hverandre inn i menstruasjonsblod. Og den siklingen som er til de grader usmakelig! Jeg ser at dere vil provosere, og det virker. Men er det ikke mulig å være barnslige og lekne uten å trække over den grensen? spurte hun.
– Noe av dette burde kanskje vært klippet bort, men vi er stolte av for eksempel den sketsjen med urene kvinner i begravelse. Vi tok tak i en viktig sak, sa Bård.
– Vi tenker for øvrig aldri på målgrupper. Det er heller ikke vårt mål å provosere. Men iblant er det morsomt å pirre litt. En bra «disgust»-følelse og ikke en ekkel følelse, sa Harald. – Vi gjør bare det vi synes er morsomt, og ofte blir det morsommere når vi utfører det enn når vi har det på papiret. Disse tingene slo faktisk an blant publikum.
– Hvem er publikum? spurte Hanne-Grete Brommeland Larsen.
– Av en million seere synes 300 000 at tulling med mat er ekkelt, mens 700 000 synes det er morsomt. Det er en vurdering vi gjør, sa Harald. – Hvis det bare er 50 000 gutter mellom 17 og 18 år som synes det er morsomt, tar vi det ikke med.
– Vi er opptatt av at folk ser på, men vi må jobbe med ideer vi synes er morsomme uten å tenke på målgruppe, sa Bård.
– Denne gangen konsentrerte vi oss mindre om form, og mer om streitere komedie, litt sånn KLM-aktig. Det åpnet for å få flere seere, sa Harald.

– Jeg synes det har vært for lite ros her. dette er kanskje den mest fantastiske serien jeg noen gang har sett på TV, sa Roy Jacobsen. – Nå er dere på toppen, og jeg lurer på hvordan dere skal toppe dette. Det er interessant med blandingen om det idiotiske og det intelligente, og her treffer dere perfekt. Dere har blitt kulere uten å bli tannløse. Var dere virkelig så kule at dere lot Lars Andreas Larssen komme inn og redde ansikt etter debatten som var i mediene?
– Vi syntes det ble så trist og tenkte "stakkars mann"- han tabbet seg litt ut. Så hvis vi kunne gjøre ham en tjeneste, så ok, svarte Bård. – Folk har alltid en forestilling om at alt vi gjør er planlagt og tenkt ut i minste detalj, men sånn er det ikke. Men det er lett for oss å rasjonalisere i ettertid og si at vi fikk akkurat de medieoppslagene vi ville ha osv., at vi er noen genier som har hele Norge som noen dukker vi styrer, supplerte Harald. – Og da slapp vi også at fansen skulle tro at vi var sure på han, for det var vi selvfølgelig ikke.

Også Bård Vegar Solhjell roste programmet. – Når det gjelder humor, er det veldig mye synsing. Jeg føler at mye av debatten om humor er innhyllet i etikk: Er den samfunnskritisk nok... osv. I bunn og grunn handler det jo om folk synes det er morsomt eller ikke. Det har med hver enkelts grenser å gjøre, sa han. – Hvordan jobber dere forresten for å henge med på hvordan en yngre målgruppe tenker? Dere er jo ikke helt unge lenger.

– Det eneste vi passer på, er at vi ikke bruker referanser som de ikke har fått med seg. Vi er vokst opp med en annen populærkultur og har litt andre referanser enn de unge seerne. Så vi må ofte sjekke hva som fungerer og ikke, svarte Bård Tuft Johansen. – Hvis de har glemt Kate Gulbrandsen, kan ikke vi ta henne med.
– Vi må passe på at vi har et samfunnsbilde som er up to date. Vi ble nødt til å rive oss løs fra Lille

Lørdag-sjangeren, hvor blant annet 70-tallet spilte en viktig rolle, selv om vi godt kunne laget Lille Lørdag resten av livet, supplerte Harald. – Det er viktig å orientere seg i hva kidsa går rundt og syns.

– Jeg vil også gratulere, sa Anne Kathrine Slungård. – Ikke minst når det gjelder å oppdra de yngre til å se på NRK, er dette en innertier. Jeg har flirt så jeg har grått og hylt hver uke, selv om alt ikke er like morsomt. Jeg føler vel at det er litt kokettering fra Halvorsen når han sier at det meste av dette er tilfeldig. Dere bekrefter at dere er helproff og at det ligger et skikkelig håndverk bak det dere holder på med, sa hun. – Jeg har ant hva vi ville få klager på, men det må vi leve med. Man kan ikke treffe alle, så lenge det er gjort med varme og selvironi.

Paul Leer-Salvesen var helt enig. – Jeg er selv over 45 år, og har sett programmet sammen med en 80-åring som omtrent gikk i gulvet av latter, sa han, og fortsatte: – Mye av det vi har snakket om her i dag, handler om estetikk, og slett ikke om etikk. Det er spennende å høre hvilke tanker som ligger bak. Det var lite samsvar mellom Halvorsens innledning, hvor han forfektet at den kunst som ikke har et kognitivt grunnlag er den beste kunst, altså at alt skal være intuitivt, og den store graden av refleksjon hos Bård og Harald, som jeg synes var veldig spennende. Jeg synes dere har holdt dere godt innenfor de etiske grensene. Her henges ikke enkeltpersoner ut, og her drives ikke harselas med svake grupper. Men jeg lurar på profesjonsetikken i det hele. Derfor håper jeg dere kan si litt om det som skjedde med Janne Formoe og Kristopher Schau. Der var det en kollega som ble hengt ut. Hvordan vurderer dere dette kunstner-etisk?

– For seeren framstår Kristopher som den store skjemetgauken, så derfor ville det være rettferdig om han ble lurt. Han må tåle det. Når det gjelder den virkelige etikken, så hadde Kristopher selvfølgelig en rettetmulighet ved å si at innslaget ikke skulle bli sendt, svarte Harald. – Vi var mere bekymret for at dette ikke skulle se ekte ut, fordi folk gjerne tror det er skuespill, sa Bård. – Vi måtte for eksempel filme det litt dårligere enn det vi kunne gjort for å gjøre det mer troverdig, sa Harald. – Dette var forresten et eksempel på at det kan være uheldig med presseomtale på forhånd, for vi følte vel ikke at innslaget nådde opp til forventningene som lå der.

– Det er bra at vi nå en gang for alle har fått avkreftet at det er en humorfaglig stor, vitenskapelig sammenheng når det gjelder humorprogrammer på TV. Det er altfor mange som fortolker og tolker dette altfor mye, sa Geir Mo.

– Programskaperne setter seg ned med ideer ut fra sin bakgrunn, og enten treffer man eller så treffer man ikke. Så enkelt er det. Klagereaksjonene er forutsigbare, det hadde jo vært rart om vi ikke fikk noen klager når vi viser en hel tuss på norsk TV, sa Mo.

– Man må gratulere med at dere har laget et program som folk vil se. Og det er bare å ta av seg hatten for all oppmerksomheten de har skaffet seg. Hva jeg synes er morsomt, er helt uvesentlig. De har klart å skape et TV-program som selger, og det er hovedpoenget. Det vi bør vurdere, er om de går over streken. Jeg synes ikke det.

– Den beste måten å jobbe på, finnes i en vekselvirkning mellom ideer og konsept. Da vi begynte å jobbe med dette, hadde vi mange ideer, men et tynt konsept. Så begynte det å gå seg til, og etterhvert ble det sånn at vi umiddelbart så hva som var Team Antonsen-ideer og ikke. Veien blir til mens vi går, sa Harald.

Hanne-Grete Brommeland Larsen ville vite hva slags kvalitetssikring NRK har i denne forbindelse. – Er det de 800 000 seerne som er det eneste kvalitetskriteriet? spurte hun. – 800 000 seere er ingen form for kvalitetssikring. Det er andre parametre. Kvalitetssikringen ligger i prosjektet, i linjen, sa Tordis Aavatsmark.

– Denne debatten illustrerer den hårfine balansen i et slikt programkonsept. Når det ikke har gått galt, er det fordi dere har klart å gjøre det på den måten dere har gjort, sa Kjellbjørg Lunde. – Diskusjonene rundt dette programmet er nødvendig for at dere skal kunne klare denne balansegangen. Jeg er på linje med dem som er mest positive her, men det er fortsatt noe problematisk ved denne typen humor. Egentlig har dere ikke noe annet å melde enn å lage noe som er morsomt for store grupper. Men jeg er for at NRK gir rom for denne typen eksperiment og regner med at Bård og Harald er obs på disse tingene, sa Kjellbjørg Lunde.

– Hvis vi står i fare for å såre noen, er vi mye mer nøye enn hvis det er fare for at noen skal synes det er ekkelt, sa Bård. – At et og annet innslag kan være litt for ekkelt, kan jeg leve med, men jeg vil sove dårlig av å såre noen med downs syndrom eller noen enkeltpersoner.

– Derfor er det gøy at Lynni Treekrem synes det er gøy at vi synger sangen hennes i hvert program, supplerte Harald.

– Det er en glede å kunne gi folk noe de kan ta etter og snakke om, sa Bård, mens Harald tok opp dette med å ha et budskap. – I den grad vi har et budskap, er det dette at det ikke er så farlig å være annerledes, at man ikke skal ta seg selv så høytidelig, og ikke tro på autoriteter. Vi har ønsket å løsrive

humoren fra det budskapstyranni som ligger i politisk humor og reklamehumor, der formålet ikke er å få folk til å le men å få dem til å tro på et eller annet eller kjøpe noe.

– Hvis dere har gått over noen streker er det bare bra, sa Magne Rommetveit. – jeg synes nesten alt har vært veldig bra, selv om det gikk over min grense da dere viste denne tissen. Jeg tror programkonseptet deres er med på å få en god diskusjon mellom folk i ulike alder og situasjoner og virker forløsende. Det kan ikke være lett for dere å hele tiden komme på noe nytt? Hvordan klarer dere det? spurte han, og la til: – Blir det kanskje litt for urbant? Bare som et tips når dere skal finne på noe nytt. Hva synes forresten Kari Bremnes om dette?
– Vi har fra sikre kilder at det bare er stas, svarte Bård. – Når vi skal komme opp med noe nytt, gjelder det bare å skrive og skrive, så kommer det forhåpentligvis opp noe nytt. – Ja, og ikke tenke på at vi skal lage noe nytt, bare gjøre det, liksom, sa Harald.

Også Nancy Porsanger ville henge seg på bølgen av gratulasjoner. – Jeg liker de barnslige ideene. Jeg har ikke opplevd et menneske under 35 som ikke synes dette er bra. Skjer det virkelig så mye i hodene deres, eller får dere innspill fra andre? Og ikke minst: Kommer det mer?

– Jeg synes dere har snakket om faget deres på en tillitsvekkende måte, og det virker som dere har mange etiske vurderinger bak det dere gjør, sa Randi Karlstrøm. – Jeg synes det synes på det dere lager. Det er lenge siden jeg har ledd så godt- dere burde fått en nasjonal helsepris! Det utløses en så befriende latter. Det krever mye å lage sånn humor. Dere pirrer noen grenser, men på en måte som gjør det morsomt. Når det gjelder dialekter, føler nok de eldre i Nord-Norge mer på det enn oss yngre. Det som imidlertid irriterer meg, er at «gullrekka» fra NRK alltid har språkdrakten fra Østlandet. Tenkte dere på at det kunne være noen fra andre steder som kunne være med på dette? Er dette et resultat av et sentralistisk NRK?

– I hvor stor grad er publikum i studio som dere tester ut humoren på, representative for lisensbetalerne? Det er kanskje noe å tenke på, sa Hallgrim Berg. – Ideelt sett skulle vi hatt noen publikummere som hadde dette som heltidsjobb, slik at vi kunne teste det når vi ville. Men vi kan distingvere latteren – rå guttelatter eller «fan-latter» må vi være obs på, svarte Bård. – Interessen for denne typen arrangementer er stor, og vi forsøker å fordele billettene over hele landet, supplerte John G. Bernander.
– Så til det med dialekter – vi jobber gjerne med folk med dialekt, svarte Bård. Harald fulgte opp: – Ja, det er litt tilfeldig at det ble sånn denne gangen.

Bernander sluttet seg til slutt til rosen av Tordis Aavatsmark og underholdningsavdelingen. – Jeg er stolt av henne, og hun er min og hele Norges favoritt-underholdningssjef, slo han fast.

Årsresultat og måloppfyllelse 2003

– Det har vært et godt år. Alt som skulle gå opp, har gått opp, og alt som skulle gå ned, har gått ned, sa kringkastingssjef John G. Bernander i sin orientering. Se for øvrig kringkastingssjefens vedlegg.

– Det ble sagt i 1998 at så stor grad av effektivisering som dere nå har fått til, ikke skulle være mulig. Inngår det mye ferdigformatert musikk i statistikken over sendetid og pris? spurte Roy Jacobsen.

– Det at vi har tatt i bruk nye sendeflater, og produserer billig TV, gjør at kostnadene pr. time blir lavere. På radio er det nok mer gjennomgående effektivisering. Ny teknologi hjelper oss langt på vei, sa Bernander. – Det er ikke noen større grad av formatert musikk i 2003. I tillegg bruker vi KORK mer intelligent i forhold til egne programflater.

– Så det ligger muligheter for feilmargin her? spurte Roy Jacobsen, noe Bernander kunne svare bekræftende på.

– Det er oppsiktsvekkende at det går an å koble gjenbruk av gammelt stoff og nå nye målgrupper, sa Anne Kathrine Slungård. – Det er et godt poeng. For øvrig er jeg veldig fornøyd med det kringkastingssjefen forteller. Dette er et resultat av tunge prosesser over lang tid.

– Dette er en honnør til alle de produksjonsansatte vi ikke ser på skjermen. De er like viktige for produksjonen, svarte John G. Bernander. Bård Vegar Solhjell lurte på om prisen pr. time bare er effektivisering, eller om man bevisst har produsert færre høykvalitetstimer. – Dessuten lurer jeg på om det er NRK Aktivum som drar opp inntektene så kraftig. I så fall er det grunn til å sette spørsmålsteget – da får NRK god økonomi, men i stor grad på grunn av kommersielle inntekter.

– Effektiviseringen skyldes nye, rimeligere programformater – men det har ikke gått på bekostning av annen produksjon, svarte Bernander. – Vi er til stede større deler av døgnet, men billig betyr ikke nødvendigvis at det er dårlig.

– Det har vært lite teater i TV i det siste. Produserer NRK bevisst mindre av slikt stoff? ville Kjellaug Nakkim vite. Hun lurte også på hvilken målsetning man har for tyvseere. Bernander kunne fortelle at ca 8% er tyvseere mot 15% for 10 år siden.

– Vi produserer ikke mindre drama, faktisk mer i fjor enn på lenge. Når det gjelder transmisjoner, har vi to pr år. Dramas plass på sendeskjemaet er like stor som sport, sa Kari Werner Øfsti.
– Når det gjelder kommersielle inntekter, er det en klar økning i inntekter fra Aktivum. Og vi har en målsetting om at 10% av inntektene våre skal komme derfra, sa John G. Bernander.

Paul Leer-Salvesen mente resultatet nesten var for godt til å være sant. – Hvor trykker egentlig skoen? Er dette et resultat av et beinhardt krav om kostnadsstyring, slik at f.eks. utenriksredaksjonen velger å intervju en egen medarbeider istedenfor å reise ut? Er det fordi scripten har overtatt sminken på distriktskontorene? Er det sånne ting som ligger bak? spurte han.

– Teknologien hjelper oss veldig. Der det før var et helt team, kan det nå være bare 1 journalist med kamera, svarte Bernander. – Det finnes sikkert redaksjoner som synes vi snur skillingen for ofte. På den annen side har vi fått råd til å gjenåpne Frokost-TV og et stort debattprogram.

– Jeg har et kulturpolitisk spørsmål. Arkivet i NRK hører til den nasjonale skattkista. Har det vært noe særlig påfyll der de senere år? spurte Hallgrim Berg. – Vi er til stede og oppmagasinerer mye gjennom året, blant annet fra festivaler, sa Bernander.

– Arkiverer dere mer enn det som sendes? spurte Kjellbjørg Lunde. – Ja, teknologien hjelper oss også her, svarte Bernander. – Hvorvidt lagres hele konsertproduksjoner? spurte Berg. – Dette gjør vi, svarte kringkastingssjefen. – Et problem er at det har blitt vesentlig dyrere med rettigheter, supplerte juridisk direktør Olav Nyhus.

– Jeg merker meg at rettighetene til musikk utgjør nesten dobbelt så mye som rettighetene til sport, og det er interessant. Hvordan beveger disse rettighetene seg over tid? spurte Roy Jacobsen. – Dette går i bølger utfra hvilke arrangementer som sendes, f. eks. OL, svarte Tore Olaf Rimmereid.

– Det er viktig at NRK klarer å holde oppe konkurransekraften. Derfor er det et viktig mål om at faste kostnader ikke skal overstige 65% nettopp for å kunne beholde fleksibiliteten, sa Magne Rommetveit. Han rådet NRK til å bruke noe av fleksibiliteten til å ruste opp beredskapen på distriktskontorene og viste til for dårlig dekning av Rocknes-ulykken, noe Bernander var enig i. – Vi står foran en utskifting av mye utstyr. Og må vi leie et fly, så leier vi et fly. Vi skal bli flinkere til å kaste oss rundt når det skjer noe, sa han.

– Det er en nesten overnaturlig god økonomistyring i denne bedriften, sa Henning Warloe. – Jeg tolker det som at hele overskuddet kommer fra kommersielle inntekter, men dette utgjør bare 7 promille av omsetningen. Jeg er litt bekymret for at dere ikke skal klare å øke dette nok til å kunne dekke investeringsbehovet i fremtiden, sa han. – Jeg er også litt opptatt av at dere nå skyver endel av kostnadene for produksjoner over på seerne gjennom SMS. Dette er jo betal-TV. Jeg er litt bekymret for SMS-avhengighet. Er det noen seere som er svært aktive?

– Når det gjelder omfanget av trafikk på SMS, har dette vært redegjort for flere ganger før her i Rådet. De kommersielle kanalene har en mulighet til å utnytte dette på en måte som ligger høyt over det vi kan tillate oss, svarte Bernander. – Det vi har tatt oss betalt for, er oppbyggingen av serverparken. Den store utfordringen for oss fremover blir konvergensen – sammensmeltingen av medier. Kringkasting betyr å sende fra en til mange. Det vi gjør på nye medier, er å sende fra en til en. Og når det blir innhold a la carte, kan vi ikke bruke lisenspengene. Da må vi forutsette en betalingsevne hos folk. Fellesskapet kan ikke betale denne a la carte-ordningen, svarte kringkastingssjefen.

Profilundersøkelsen

Åse Fixdal fra NRK Forskingen redegjorde for NRKs profilundersøkelse for 2003. (Se vedlegg), som viste at folk nå er mer fornøyd med NRK enn før.

– Det er positivt at flere bruker oss, og det er overraskende at over 65% mener de får mye for pengene. Det er ikke mange særskatter som har så stor oppslutning i befolkningen som lisensen, kommenterte

John G. Bernander.

– At alt går opp, gjør at det blir et spørsmål om troverdighet, mente Nancy Porsanger. – Mange av spørsmålene i undersøkelsen er det dessuten vanskelig å svare nei på.

Programdrøfting

Team Antonsen

– Det har kommet en rekke brev til Kringkastingsrådet om denne programserien, blant annet om blotting i det offentlige rom. Dette har vi bedt om en juridisk vurdering av internt i NRK, sa rådsleder Kjellbjørg Lunde. Hun gikk raskt gjennom essensen i brevene, hvor Kristopher Schaus penis-stunt særlig fikk gjennomgå. Også religion og mat-grising var blant temaene i flere av brevene. Lunde fortalte at hun også hadde fått personlige henvendelser om dette.

– Jeg er skuffet over at det er så lite konkret i klagen som kommer inn, sa Nancy Porsanger. – Og det at samtlige trekker fram dette penis-stunten tror jeg beviser det generasjonsskillet som er nå – hvis man så en penis på TV før, kunne det fort bli skandale, men slik er det ikke lenger. Yngre folk synes ikke dette er noe forferdelig. En grense er blitt flyttet på. Jeg vil ikke kalle det for blotting når man vet lang tid i forveien hva som kommer. Man kan jo bare slå av. Når det gjelder lovgivningen, heter det vel at det ikke er lov å vise en erigert penis i akkson, og denne var til de grader ikke erigert. Jeg tror man kan si at NRK har holdt seg innenfor grensene. Man viste ikke en penis fordi det er morsomt i seg selv, men det var en mening og et poeng med det, sa hun.

– I forhold til lovgivningen, står det vel ikke noe om lemmets tilstand under blotting. Og at TV er et offentlig rom, er det vel liten tvil om, sa Kjellbjørg Lunde, før hun overlot ordet til Roy Jacobsen. – Dette med den penis som jeg svare på, spørsmålet var jo om det er lovlig eller ikke. Vi har vel en jurist her som kan si noe om det. Men jeg vil si at som en helhetsvurdering av alle de ekle og rare og provoserende tingene de har benyttet seg av i denne serien, så ser jeg alle sammen som motivert ut fra den type humor de prøver å lage, som jeg synes er noe bortimot genial. Mitt svar til klagerne er at jeg ikke er enig med noen av dem, jeg synes at NRK for all del bør gi rom for denne typen eksperimenterende, interessant fjernsyn, sa Roy Jacobsen.

– Jeg skulle ønske at rådets svar holdt seg på det prinsipielle nivå, og at vi ikke går ned dit og diskuterer denne penis eller ikke i svarbrevene, sa Paul Leer-Salvesen.

– Vi forstår at det er forskjellige oppfatninger av hva som er god eller dårlig humor, og at for enkelte seere så kan noen estetiske grenser være overskredet, men vi mener at fra en etisk synsvinkel er dette i aller høyeste grad holdbart. Man behandler svake grupper med respekt, og man henger ikke ut enkeltpersoner, så dette er et program som virkelig er høyverdig etisk.

Kjellaug Nakkim var enig med Roy Jacobsen. – De har ikke gått over noen grenser som tilsier at man ikke skal kunne sende programmet. Jeg kan være kritisk til enkelte ting de har gjort, men det jeg vil fremheve er at jeg ser at det er NRK som kommer til å være den kanalen som satser på grensesprengende humor, for det kommer ikke TV 2 til å tørre fordi de er kommersielle og skal ha kunder, sa Nakkim, og fortsatte: – Det må være sånn at man kan bruke av-knappen, det skal ikke være sånn at NRK lager programmer over hele fjæla som tilsier at du aldri skal måtte bruke av-knappen. NRK skal være for alle, og det var tross alt over 800 000 som syntes det var verdt å se på disse programmene. Det viser jo at dette har noe for seg. Det kan ikke være sånn at Kringkastingsrådet skal sette foten ned når det kommer inn en viss mengde klager. Når det gjelder blotting, regner jeg med at dette har vært vurdert juridisk, ellers så hadde det vel ikke blitt sendt. Det er liksom blitt en mote nå blant stand up-ere at ting skal vises, og noen ganger tenker jeg at når tiss og promp og æsj og bæsje og alt er utbrukt – hva har de igjen da? Skal vi gå tilbake til gamle Francis Bull? Kanskje det blir morsomt igjen?

– Dette opplever vi som juridisk helt uproblematisk, sa NRKs juridiske direktør Olav Nyhus med henvisning til spørsmålet fra Roy Jacobsen og andre i tilknytning til Kristopher Schaus penis-stunt.

– Å ha en seriøs debatt i dette forumet om disse tingene, er kanskje i seg selv litt komisk, mente Henning Warloe. – Det blir lett litt surrealistisk, og det gir muligens de to som satt her tidligere i dag nye ideer til nye ting. Sånn sett er vi kanskje bare statister i en utvidet sending. Hvis man leser brevene som er kommet inn, er også de urkomiske hvis man leser dem med et humoristisk sideblikk. Å diskutere hva som er god og dårlig humor er like umulig som å diskutere hva som er god og dårlig kunst. Det som er bra med disse programmene er at de treffer noe den generasjonen som er vokst opp i mediasamfunnet kjenner seg igjen i. Noe av effekten er at man klarer å sette søkelyset på det som er klisjeer og roller i mediene – man presenterer f.eks. TV-kjendiser på en ny måte. Innslaget hjemme hos Haakon Børde var

fantastisk. Man river ned noe av den selvhøytideligheten som har ligget rundt mange TV-konsepter og TV-kjendiser og alt det som har med politisk korrekte ting rundt distriktene og dialekter å gjøre. Dette gir seerne en god porsjon mediekompetanse, og det er med på å oppøve den mediekritiske sansen, mente Warloe. Jeg tror det er viktig å rive ned noe av det litt pompøse som omgir TV-mennesker i våre kanaler. Hva som er godt og dårlig, kan man alltid diskutere, men jeg vil påstå at dette er intelligent humor. Iderikdommen er enormt stor.

– Hvis man nå har noe å kritisere programmet for, da har man ikke sans for intelligent humor. Men det vil jeg ikke ha på meg, sa Hanne-Grete Brommeland Larsen. – Jeg mener bestemt at det er mye intelligent i det, men hvorfor skal man veldig ofte gå litt for langt utover det jeg vil kalle vanlige grenser? Kan man servere hva som helst bare det er godt motivert? Det kan jeg ikke gå med på. Jeg synes det var litt flåsete sagt av Kjellaug Nakkim om Francis Bull. Det må være lov til å si at det er mye morsomt, men også mye å kritisere. Jeg synes at K-rådet skal sette foten ned, er det ikke derfor vi er her? Ikke dermed sagt at man ikke tåler programmet, men hvorfor skal man alltid trække over grensen? spurte hun.

– Vi skal naturligvis sette ned foten når det er noe vi mener ikke bør vises, men ikke i dette tilfellet her, sa Roy Jacobsen. Nancy Porsanger var enig. – Man bør være forsiktig med å sette ned foten når man treffer en yngre målgruppe såpass bra som dette har gjort. NRK kan ikke overse denne målgruppa. Hvis man sjalter dem ut nå, vil man aldri få dem tilbake som seere.

– Jeg synes det er flott at man når denne målgruppen, men det gjør man vel uten akkurat disse stuntene, sa Hanne-Grete Brommeland Larsen. Thorbjørn Bratt var ikke enig.

– Når Hanne-Grete bruker uttrykket sex, blir det feil. Noe av styrken til Team Antonsen er nettopp at det ikke er lummert. Se på sjekkeprogrammene som går på andre kanaler. De oser av lummerhet.

– Vi er enige i at selvfølgelig skal NRK kunne lage slike humorprogrammer, men at vi samtidig har respekt for at det er forskjellige oppfatninger om enkelte innslag. Vi mener at dette holder seg innenfor de etiske og estetiske grenser som rådet stiller, oppsummerte Kjellbjørg Lunde.

– Kan vi ikke unngå å bruke uttrykket «innenfor grensene», for vi vet jo at disse grensene er noe programskaperne skyver foran seg hele tiden. Bruk heller ikke ord som estetikk, det var ikke noe hyggelig å se avføring komme ut av munnen på en mann, det var ihvertfall ikke innenfor de estetiske grensene. Men programmet skal ha ros for mange morsomme innslag, sa Hallgrim Berg.

Walkabout

– Vi har fått mange henvendelser om dette programmet, både til pubilkumssenteret i Mo i Rana og her på Marienlyst, sa kringkastingssjef John G. Bernander, før Kjellaug Nakkim slapp til med en innledning om det aktuelle innslaget med hanekamp i Walkabout.

– Jeg ser mye på Walkabout, og synes det er et morsomt program. Dere har bra innfallsvinkler på ting og besøker spesielle steder. Men jeg synes nok innslaget med hanekamp ikke ble turnert på den beste måten. Hanekamp er forbudt i Norge. Det som gjorde at jeg reagerte, var at dere deltok aktivt selv og syntes at dette var strålende morsomt.

Ivar Ragne Jenssen orienterte om produksjonen av Walkabout og presenterte Nils og Ronny. – Walkabout er en blanding av road movie og reisekildring og virkelighetsbeskrivelse i de landene som de besøker. Fortellerspråket er mer likt Michael Moores enn det tradisjonelle reisebrevet. Programmet berører også noen dypere temaer – dødsstraff, fattigdom og rasemotsetninger, sa han.

– Vi følger en del klare prinsipper som å gå direkte inn i situasjoner med kamera, høre folks historier. Vi bruker ikke noe voiceover eller kommentarer. Vi jobber uten manus og tilstreber å få fram ulike sider av sakene, også ting som kanskje ligger utenfor det vi akspeterer her hjemme, sa Ronny Kristoffersen. – Ett av dilemmaene vi har kommet opp i, er denne hanekampen. Dette er den største underholdningsindustrien i det landet vi besøker, og ikke å gjøre noe på det, ville være unntallende. De vil imidlertid ikke ha utenlandsk presse til stede, så vi fant ut at vi skulle kjøpe et fjærkre selv og gå gjennom hele prosessen. Ved å gjøre det, tror vi at folk klarer å tenke med seg selv at vi er glade vi ikke har dette i Norge. For oss var det så enkelt: Enten måtte vi stå på yttersiden og fortelle om alt det fæle som foregikk der inne, eller så måtte vi ta det grepet og være en del av det, sa Nils Henrik Wærstad.

– Tilbakemeldingene vi får, tyder på at folk synes det er bra – at de ler det ene øyeblikket, at de får noe å tenke på det neste og at de blir litt berørt deretter, sa Kristoffersen. – Vi prøver å utfordre underholdningsbegrepet litt – vi påkaller seernes egne reaksjoner uten å fortelle direkte hva vi mener. I det programskaperen begynner å fortelle seerne hva de skal tenke, utløser det bare apati, mente Wærstad. – Jeg tror ikke på Grandiosa-titteren som bare sitter og gaper. Det er mange der ute som kan tenke sjøl. Jeg tror ikke resultatet av dette innslaget er at folk ønsker seg hanekamp til Norge.

– Jeg synes Walkabout er veldig bra. Spørsmålet her er om reporteren selv er med på å skape en virkelighet. Jeg synes heller at dere blir en del av en sedvane som eksisterer på stedet, at dere driver en slags gonzo-journalistikk som får fram en virkelighet som jeg er sikker på at de fleste trekker den samme konklusjonen om som dere selv. Jeg synes det er helt legitimt journalistisk å gjøre det på den måten, sa Roy Jacobsen. – Det var et bra program. Jeg mener at NRK for all del ikke må slutte å benytte seg av den type journalistiske virkemidler for å få fram sider av andre kulturer som ikke nødvendigvis passer oss, sa han. Paul Leer-Salvesen var enig. – Jeg synes dere balanser fint mellom å være fagfolk og å fremstå med et personlig uttrykk. Da jeg så programmet tenkte jeg «så bra å trekke fram det etiske i dette». Bra at dere fokuserte på dyreetikken.

– Kom det fram i programmet at dere ble nektet adgang? ville Randi Karlstrøm vite. – Nei, ikke ut over at det ble forklart at dette er en stor kilde til underholdning, og at vi ville finne ut hva dette var for noe-hvorfor det er så viktig for folk, svarte Nils Henrik Wærstad.

– Jeg synes det var en beskrivelse av en bisarr kultur. Det er et dilemma hvis det blir en kultur at man tillater seg å gå inn i slike situasjoner. Man bør ha litt refleksjon rundt det. Hadde dere noen andre alternativer her? spurte Karlstrøm

– Vi kunne forklart på skjermen hva vi gjorde, men det hadde bare tjent til å forsvare oss sjøl, sa Nils Henrik Wærstad. – Jeg tror det ikke hadde vært så lett å komme inn hos disse folkene hvis vi åpenlyst hadde vinklet dette negativt. Jeg tror dette var den beste måten vi kunne gjøre det på for å gi innsikt i hva som foregår.

– Jeg reagerte også på at dere gikk inn som aktører, sa Kjellbjørg Lunde. – Etter å ha hørt forklaringen, kan jeg være villig til å kjøpe den. Det er alltid opp til en journalist å vurdere slike situasjoner, noe som ikke alltid er lett. Men vi ser en tendens til at det blir mer og mer aktør-journalistikk, og jeg ser at det kan ha positive sider. Men det kan også ha negative konsekvenser. Det at man er aktører i noe som hjemme er straffbart, er det grunn til å reflektere over. Men vi kan ikke si at man ikke bør vise noe som er lov i et annet land, sa Lunde, som for øvrig roste programmene. Hanne-Grete Brommeland Larsen var enig. – Jeg har stor sans for programmene. Jeg reagerte med vemmelse på hanekampen, men reagerte ikke negativt. Det er interessant å få et innblikk i det. Men dere kan ikke kjøpe dere inn i alle situasjoner, sa hun.

Nancy Porsanger var også enig. – Jeg er ikke sikker på om det er rett eller galt å være aktør på denne måten, men det ble en ærlig reportasje. Vi fikk et riktig bilde fordi de ikke måtte legge skjul på noe. Bra at man ikke bare refererer ting, men lar bildene fortelle, sa hun. – Dette kunne du ikke gjort på radio.

– Ærligheten er vesentlig. Jeg tviler på at det hadde blitt det samme hvis Brennpunkt hadde vært der nede, sa Wærstad. Ivar Ragne Jenssen var enig i at det dukker opp noen dilemmaer i slike saker. – Jeg husker Petter Nome besøkte Ku Klux Klan. Han fikk intervjuet dem mot å ikke stille fæle spørsmål. Det innslaget fortalte mye mer enn en stand up utenfor kunne fortalt. Vi synes det var riktig å gjøre det på denne måten denne gangen. Det hadde for øvrig vært morsomt hvis det kom noen reaksjoner også på den toåringen som kravlet rundt på søppeldynga for å lete etter mat. Det er et paradoks at vi sitter og snakker om en hanekamp, mens vi tar opp dødsstraff og slike alvorlige temaer uten å få særlig mange tilbakemeldinger på det, sa Ivar Ragne Jenssen.

Programdirektørens orienteringer

Nancy Porsanger tok opp spørsmålet om fredningen av barne-TV – at man så langt det er mulig ikke flytter barne-TV på grunn av sportssendinger osv. – Det som skjedde med samisk barne-TV, som bare er et kvarter i uka, var at reprisen ble tatt bort på grunn av sportssendinger på søndag. Hvis man fulgte med på den serien og hadde tenkt å se reprisen, mistet man hele sammenhengen i handlingen. Jeg skjønner ikke at dette skal være nødvendig, sa hun. Porsanger reagerte på at amerikansk tegnefilm ikke ble tatt vekk til fordel for denne reprisen.

– Jeg kan ikke svare på dette nå, men det høres ikke bra ut. Det var sannsynligvis en hastevurdering som ikke ble særlig god. Jeg skal sjekke dette, sa Kari Werner Øfsti.

Kringkastingssjefen informerer

Kjellbjørg Lunde ba kringkastingssjefen redegjøre for nynorskprosenten i radio og TV.

– Det er for tidlig å komme med statistikken for i fjor. Vi stoler heller ikke helt på statistikken – det er en ekstra aktivitet for programskaperne å sitte i ettertid og fylle ut relativt tunge skjemaer i forhold til dette. I tillegg har vi dialektproblematikken – jo mer liberale vi har vært i forhold til dialekt, jo vanskeligere er det å kartlegge målbruken. Der det tales dialekt, blir det fordelt 50% på nynorsk og 50% på bokmål. Det vi har tenkt å gjøre nå, er å ta hovedsesonger i radio og TV og sette i sving Forskningen og publikumssenteret med på et faglig grunnlag å lytte gjennom programmer og katalogisere ut fra stikkprøver. Det vil gi et mye mer reelt bilde. En av grunnene til at vi fikk dårlige nynorsk tall i NYDI, var

permisjon blant nynorskankere i Dagsrevyen. Det gir et voldsomt utslag. Nynorsk kompetansesenter blir etablert i juli. Det skal bidra til at vi får et mer metodisk, rutinemessig tilbud til stipendiater om å jobbe med nynorsk mediespråk. Dette investerer vi en del kroner i, fordi vi tror vi der vil få førstehånds kunnskap til å rekruttere flere nynorsktalende journalister. Vi vil også tilby tjenester til andre. Derfor har vi ikke gått tungt inn i statistikken akkurat nå. Vi kunne innført kadaverdisiplin og stått med pisk og sagt at alle skal levere skjema etter sending, men jeg har mye mer tro på den alternative metoden – å drive stikkprøvekontroll med språkfaglig innsikt og registrering og dokumentasjon. Vi får resultater første gang i løpet av 2004.

– Det er Åse Fixdal i Forskingen som leder prosjektet. Vi har brukt litt tid fordi vi ville det skulle være ordentlig. Vi har også diskutert med Allmenkringkastingsrådet, og blitt enige om at dette er en tilfredsstillende måte å rapportere på. Jeg tror imidlertid ikke resultatene vil vise underrapportering, supplerte Kari Werner Øfsti.

– Jeg håper ikke at et sideresultat av at det går godt blir at vi oppfattes som kjepphøye, for det er vi ikke. Vi er glade for de resultatene vi har og stolte av produktet, sa Bernander. Han orienterte videre grundig om en reise til Midt-Østen som utenriksredaktør Gro Holm og han foretok i fjor høst. – Det er få ting som skaper større engasjement hos seere og lyttere enn dette. Jeg har følt meg dårlig skodd i forhold til kompetanse på dette, sa Bernander. Han tok blant annet opp valg av vokabular i Midt-Østen-journalistikken. – Sier vi sikkerhetsgjerde, mur, gjerde eller barriere? Vi bruker konsekvent ikke sikkerhets-gjerde eller sikkerhets-mur. Dette fordi 12% av territoriet det omfatter er palestinsk område. Vår virkelighetsoppfatning tar utgangspunkt i den allmennt aksepterte, folkerettslige definisjonen av hvor Israels grenser går. Vi bruker gjerde eller mur og tar ikke noe språklig standpunkt. Vi har også brukt «apartheidmur», og det går jeg god for. Den går nemlig rett gjennom familier, boligmiljøer og sosiale samfunn. Når det gjelder uttrykk som «selvmordsbomber», bør vi kanskje være mer nyanserte. Vi er ikke i tvil om at selvmordsbomber er terroranslag, og det vil vi poengtere sterkere. Vi forsøker å veie valøren av ord alle veier. Vi vil alltid få kritikk for vår dekning, for her er det så mange følelser i sving. Og det er klart vi bommer noen ganger, for dette er et veldig vanskelig tema. Våre korrespondenter kan også oppleve så sterkt arbeidspress at de kan komme til å bruke feil ord. Men NRK skal ikke ta stilling i konflikten. Jeg håper at vi kan beholde vår upartiskhet i forhold til menneskelige lidelser, sa John G. Bernander.

Paul Leer-Salvesen roste kringkastingssjefens redegjørelse. – Dette var spennende. Jeg håper for øvrig NRK dobler innsatsen på dette området, sa han. – Det gjøres fundamentale tabber i denne debatten i Norge, som da Den norske kirke valgte datoen for krystallnatten for sin markering av standpunkt når det gjelder denne muren. Debatten i Norge er for polarisert, mente han. Hallgrim Berg sa seg enig i at vokabularet er svært vesentlig. – Jeg mener imidlertid det er unødvendig å bruke apartheidbegrepet. Bruk heller delingsgjerdet eller delingsmuren. Jeg msiliker også at man bruker begrepet «den amerikanske okkupasjonen» oftere og oftere når det gjelder Irak, sa Berg.

– Det var et klokt trekk å reise ned dit. Debatten her hjemme blir vanskelig på grunn av det store personlige engasjementet, mente Bård Vegar Solhjell. – Dere dekker spørsmålet tungt, jeg mener dere gjør riktige og viktige prioriteringer, sa han. Kjellaug Nakkim var enig. – Det er nok lettere å debattere dekningen enn konflikten. Jeg er usikker på om det er mulig for en journalist å være fullstendig upartisk. De er mennesker de også, sa Nakkim, som for øvrig reagerte på for statisk bildebruk av for eksempel byggingen av muren.

Eventuelt

Randi Karlstrøm ønsket å følge opp debatten fra sist møte om Oslo-dominans i NRK. – En dokumentar om Hamlet på samisk var en flott sak. Men stykket ble jo ikke tatt opp. Hvorfor tok ikke sameradioen reportasjen? Og hvorfor ble ikke foresillingen vist? Er det mulig å få satt den opp? Dette var en verdensbegivenhet i ødemarka i Nord-Sverige.

Kari Werner Øfsti noterer seg spørsmålene, og rådet kommer tilbake til saken.

Hallgrim Berg tok opp dekningen av den kommende amerikanske valgkampen. – Det er viktig å få en så god dekning som mulig uten for mange stereotypier. Det har vært en tendens til at dess lenger sør og vest kandidaten kommer fra, dess dårligere blir han framstilt i norske medier, og dess lenger nord-øst han kommer fra, dess bedre blir han framstilt. Journalistene legger sine politiske oppfatninger inn i dekningen. Kunne vi fått en innledning om dette i rådet før det braker løs?

Henning Warloe stilte spørsmål om omorganisering av distriktkontorene knyttet til enkamera- og flerkameraproduksjoner. – Kompetanse flyttes og en del programmer som har vært laget i f.eks. Bergen skal ikke lages der lenger. Hva er bakgrunnen? – Det dreier seg om riksproduksjon av fjernsyn utenfor Marienlyst, svarte Kari Werner Øfsti. Vi har hatt et programstrategisk utvalg i sving, som har anbefalt en fordeling av programoppgavene slik at vi ikke skal leve opp til forestillingene om et mini-Marienlyst flere steder. Vi vil fordele slik at det som er journalistisk riktig å produsere fra områder utenom Marienlyst, blir overført til de tre regionsentralene Bergen, Trondheim og Tromsø. De høyt spesialiserte produksjonene innen events og underholdning vil vi først og fremst legge til Marienlyst. For eksempel blir Ut i naturen flyttet ut fra Marienlyst, barne-TV-miljøet i Tromsø blir styrket, det samme blir

dokumentarmiljøet i Bergen. Motregningen blir at programmer som f.eks. Tore på sporet flyttes fra Trondheim til Marienlyst, sa Øfsti. – Hva blir konsekvensen for arbeidsplasser? spurte Henning Warloe. – Den nye ordningen skal ikke koste mer enn den gamle. Det vil ha noen konsekvenser for det programtekniske personalet utenfor Marienlyst og på Marienlyst vil det ha noen konsekvenser for journalistårsverk.

30.03.04
Vetle Daler